

Sygn. akt I Ns 447/15

POSTANOWIENIE

Dnia 1 marca 2016 roku

Sąd Rejonowy w Rawie Mazowieckiej, I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSR Jarosław Janeczek
Protokolant:	Monika Adamczyk

po rozpoznaniu w dniu 16 lutego 2016 roku w Rawie Mazowieckiej

na rozprawie

sprawy z wniosku

P. K.

z udziałem

J. B., Ł. K., A. K., T. K., M. P.

o zasiedzenie

postanawia:

- 1) oddalić wniosek;
- 2) ustalić, że strony ponoszą koszty związane ze swoim udziałem w sprawie.

SSR Jarosław Janeczek

Sygn. akt I Ns 447/15

UZASADNIENIE

W dniu 28 lipca 2015 roku do Sądu Rejonowego w Rawie Mazowieckiej wpłynął wniosek P. K. o stwierdzenie, iż wnioskodawca nabył w drodze zasiedzenia udział wynoszący 1/8 w nieruchomości o powierzchni 1,10 ha, położonej w J., gmina B., oznaczonej w rejestrze ewidencji gruntów jako działka nr (...) oraz udział wynoszący 1/8 w nieruchomości o powierzchni 2,20 ha, położonej w K., gmina B., oznaczonej w rejestrze ewidencji gruntów jako działka nr (...).

W uzasadnieniu wnioskodawca podał, że wymienione we wniosku działki wchodziły w skład spadku po jego dziadku A. W. (1).

Dalej wskazał, iż od dnia 18 listopada 1982 roku całość nieruchomości objęli we władanie jego rodzice, po czy jej władztwo przeszło na jego rzecz. Pozostali spadkobiercy A. W. (2) w sposób dorozumiany zaaprobowali ten fakt, nie interesując się losem nieruchomości. Jako uczestniczkę postępowania wnioskodawca wskazał J. B., do której należał sporny udział (wynoszący 1/8) w działkach objętych wnioskiem.

Postanowieniem z dnia 18 listopada 2015 roku Sąd wezwał do udziału w sprawie w charakterze uczestników postępowania Ł. K., A. K., T. K., M. P., którzy w pismach procesowych z dnia 7 grudnia 2015 roku i na rozprawie w dniu 16 lutego 2016 roku przyłączyli się do wniosku.

Uczestniczka postępowania J. B. nie zajęła stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

Nieruchomość o powierzchni 1,10 ha, położonej w J., gmina B., oznaczonej w rejestrze ewidencji gruntów jako działka nr (...) oraz nieruchomość o powierzchni 2,20 ha, położonej w K., gmina B., oznaczonej w rejestrze ewidencji gruntów jako działka nr (...) stanowiły początkowo własność małżonków A. i J. W. (1).

(okoliczność bezsporna)

Spadek po zmarłym w dniu 15 sierpnia 1979 roku A. W. (1) z mocy ustawy nabyły: jego żona J. W. (1) w 1/4 części oraz jego dzieci: T. K., K. K. (1), H. W. (1), Z. S., M. W. (1) i J. W. (2) po 3/24 części każde z nich, z tym, że wchodzący w skład spadku gospodarstwo rolne położone w J., K. i W. na podstawie ustawy nabyli jego żona J. W. (1) oraz jego dzieci: T. K., K. K. (1), H. W. (1), po 1/4 części każde z nich

(dowód: odpis postanowienia z dnia 19 sierpnia 1982 roku Sądu Rejonowego w Rawie Mazowieckiej sygn. akt I Ns 133/82, k. 24).

W dniu 18 listopada 1982 roku przed Naczelnikiem Urzędu Miasta i Gminy w B. pomiędzy J. W. (1), a jej córką T. K. i jej mężem M. K. została zawarta umowa przekazania własności i posiadania gospodarstwa rolnego, przedmiotem, której była między innymi udział w wielkości 5/8 w działkach oznaczonych numerem geodezyjnym (...) (w K.) i 17 (w J.).

(dowód: umowa z dnia 18 listopada 1982 r., k. 25)

Od tej pory małżonkowie K. – rodzice wnioskodawcy uprawiali całość wyżej wskazanych nieruchomości. Opłacali też od niej podatki. Na działce numer (...) był sad, a na działce (...) budynki, stary drewniany dom pobudowany jeszcze przez A. W. (2) oraz dom mieszkalny zbudowany około 1982–83 roku przez małżonków K.. Pozostali współwłaściciele nie interesowali się nieruchomością, nie inwestowali w nią, ani nie dokładali się do jej utrzymania.

Jedynie H. W. (1) rościł sobie prawa do części nieruchomości wynikającej z postanowienia spadkowego po jego ojcu. W związku z tym przez cały czas były prowadzone rozmowy w celu polubownego „wyprostowania sprawy własności”, ale po śmierci M. K. i H. W. (2) „to się zagmatwało”. H. W. (2) chciał podarować swój udział w nieruchomości na rzecz rodziców wnioskodawcy około 1997 lub 1998 roku.

(dowód: przesłuchanie P. K. w charakterze strony, k. 67; przesłuchanie Ł. K. w charakterze strony, k. 67v-68; przesłuchanie A. K. w charakterze strony, k. 68; przesłuchanie M. P. w charakterze strony, k. 68)

Spadek po zmarłym w dniu 19 sierpnia 2000 roku H. W. (2) z mocy ustawy nabyły: jego żona K. W. (1) z domu H. oraz jego dzieci K. W. (2) i J. B. po 1/3 części każde z nich, w tym także w tych samych udziałach wchodzące w skład spadku udział w gospodarstwie rolnym.

(dowód: odpis postanowienia z dnia 29 listopada 2013 roku Sądu Rejonowego w Skierniewicach sygn. akt VIII Ns 384/13, k. 23)

Spadek po zmarłym w dniu 10 października 2005 roku M. K. z mocy ustawy nabyły: jego żona T. K. z domu W. w 1/4 części oraz jego dzieci: Ł. K., A. K., M. P. z domu K. i z dobrodziejstwem inwentarza P. K. po 3/16 części każde z nich, w tym także w tych samych udziałach wchodzące w skład spadku udział w gospodarstwie rolnym.

(dowód; odpis postanowienia z dnia 17 stycznia 2007 roku Sądu Rejonowego w Rawie Mazowieckiej sygn. akt I Ns 290/06, k. 19).

Aktem notarialnym z dnia 18 lutego 2011 roku rep. A 1409/2011 T. K. udział wynoszący 132/256 części, K. K. (1) udział wynoszący 32/256 części, Ł. K., A. K. i M. P. udziały wynoszący po 15/256 części we współwłasności nieruchomości rolnej o powierzchni 1,10 ha, położonej w J., gmina B., oznaczonej w rejestrze ewidencji gruntów jako działka nr (...) oraz nieruchomości o powierzchni 2,20 ha, położonej w K., gmina B., oznaczonej w rejestrze ewidencji gruntów jako działka nr (...) darowali P. K..

(dowód: akt notarialny, k. 25)

Aktem notarialnym z dnia 5 kwietnia 2011 roku rep. A 2717/2011 P. K. udział wynoszące po 7/8 w każdej z wyżej wskazanych nieruchomości darował A. K..

(dowód: akt notarialny, k. 25)

Spadek po zmarłej w dniu 22 grudnia 2011 roku K. W. (3) nabyły z mocy ustawy jej dzieci K. W. (2) i J. B. po 1/2 części każde z nich.

(dowód: odpis postanowienia z dnia 29 listopada 2013 roku Sądu Rejonowego w Skierniewicach sygn. akt VIII Ns 384/13, k. 23).

Spadek po zmarłym w dniu 5 stycznia 2012 roku K. W. (4) z mocy ustawy nabyła siostra J. B. z domu W..

(dowód: odpis postanowienia z dnia 26 lutego 2013 roku Sądu Rejonowego w Pruszkowie sygn. akt I Ns 87/13, k. 21).

Aktem notarialnym z dnia 6 marca 2013 roku rep. A 1722/2013 A. K. przysługujący jej udział wynoszące po 7/8 w działkach numer (...) (w K.) i 17 (w J.) darowała P. K..

(dowód: akt notarialny, k. 25)

Wnioskodawca władał całością nieruchomości objętej wnioskiem, opłacał również od niej podatki. Spadkobiercy H. K. W. i jego syn K. nie chcieli zrzec się praw do nieruchomości. Chcieli otrzymać spłatę taką jak zasądzi sąd. Podobnie J. B. nie chciała zbyć, ani przepisać należnych jej udziałów, a propozycję wnioskodawcy w tym temacie zbywała milczeniem. Wnioskodawca proponował jej pieniądze w zamian za jej udziały.

(dowód: zeznania świadka M. G., k. 66v-67, przesłuchanie P. K. w charakterze strony, k. 67; przesłuchanie Ł. K. w charakterze strony, k. 67v-68; przesłuchanie A. K. w charakterze strony, k. 68; przesłuchanie M. P. w charakterze strony, k. 68)

Dla nieruchomości stanowiącej działkę oznaczoną w ewidencji gruntów nr 10, położoną w K., gmina B. jest prowadzona przez Sąd Rejonowy w Rawie Mazowieckiej IV Wydział Ksiąg Wieczystych księga wieczysta numer (...). W dziale II tejsze księgi jako właściciele widnieją: P. K. w udziale 7/8 części oraz H. W. (2) w udziale 1/8 części.

(dowód: odpis księgi wieczystej, k. 14-18)

Dla nieruchomości stanowiącej działkę oznaczoną w ewidencji gruntów nr 17, położoną w J., gmina B. jest prowadzona przez Sąd Rejonowy w Rawie Mazowieckiej IV Wydział Ksiąg Wieczystych księga wieczysta numer (...). W dziale II tejsze księgi jako właściciele widnieją: P. K. w udziale 7/8 części oraz H. W. (2) w udziale 1/8 części.

(dowód: odpis księgi wieczystej, k. 8-13)

Natomiast w ewidencji gruntów ujawnieni jako właściciele tychże nieruchomości są P. K. do udziału 7/8 i J. B. do udziału 1/8.

(dowód: wypis i wrys z operatu ewidencyjnego, k. 6-7)

Sąd Rejonowy dokonał następującej oceny materiału dowodowego:

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie zebranych w sprawie dowodów w postaci dokumentów urzędowych, a także z opinii biegłego, przesłuchania stron i zeznań świadków.

Dokumenty urzędowe zaliczone w skład materiału dowodowego są wiarygodne i w opinii Sądu przedstawione w nich fakty są zgodne z rzeczywistością. Zastrzeżeń w tym przedmiocie nie podnosiła także żadna ze stron postępowania.

Sąd przeprowadził również dowody z przesłuchania stron oraz zeznań świadków i uznał go w zakresie okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy za wiarygodny i przydatny dla ustalenia rzeczywistego stanu rzeczy. Zauważyć należy, że tak zeznania świadków jak i wyjaśnienia stron korespondują ze sobą i uzupełniają się wzajemnie. Zarówno wnioskodawcy jak uczestnicy postępowania i świadkowie potwierdzają okoliczności świadczące o posiadaniu określonych części przedmiotowej nieruchomości przez określone osoby oraz o charakterze i czasie trwania tego posiadania.

Sąd zważył, co następuje:

Art. 172 k.c. stanowi, że do nabycia własności nieruchomości w drodze zasiedzenia wymagane są łącznie do spełnienia dwie przesłanki: posiadanie nieruchomości nieprzerwanie, jako posiadacz samoistny oraz wykazanie odpowiednio długiego ustawowo określonego terminu tego posiadania.

Instytucja zasiedzenia stanowi, zatem instrument korekty stanu praworzeczowego w związku z długotrwałą niezgodnością pomiędzy rzeczywistym stanem posiadania a formalnym stanem własności.

Jest, więc objawem prawnie korygującej funkcji posiadania.

Samoistnym posiadaczem rzeczy jest zgodnie z art. 336 k.c. ten kto nią faktycznie włada jak właściciel, czyli włada nieruchomością samodzielnie we własnym imieniu i z reguły we własnym interesie. Na zewnątrz - przez otoczenie - postrzegany jest jak właściciel.

Posiadanie jest, więc stanem faktycznym, w którym możemy wyróżnić dwa elementy corpus, czyli faktyczne władztwo nad rzeczą przejawiające się możliwością wpływu na nią przy użyciu bezpośrednich środków fizycznych i animus wola posiadania. W przypadku posiadania samoistnego posiadacz ma wolę władania rzeczą jak właściciel cum animo domini.

Drugą przesłanką zasiedzenia jest upływ czasu. Posiadacz samoistny nieruchomości niebędący jej właścicielem nabywa własność, jeśli posiada nieruchomość nieprzerwanie od lat dwudziestu, przy czym objęcie w posiadanie musiało nastąpić w dobrej wierze. Po upływie trzydziestu lat posiadacz nieruchomości nabywał jej własność, choćby uzyskał posiadanie w złej wierze.

Pojęcie dobrej wiary posiadania nie zostało zdefiniowane w kodeksie cywilny.

W doktrynie i orzecnictwie przyjmuje się, że posiadaczem w dobrej wierze jest ten, kto władając rzeczą pozostaje w błędnym, ale usprawiedliwionym okolicznościami przeświadczeniu, że przysługuje mu określone prawo podmiotowe do rzeczy (por. m.in. postanowienie SN z dnia 7 maja 1971 r., I CR 302/71, NP 1973, nr 4, s. 580, z glosą A. Kunickiego; E. Skowrońska-Bocian (w:) K. Pietrzykowski (red.), Komentarz, t. I, 2005, s. 552 i powołane tam orzecznictwo).

Przy ocenie dobrej albo złej wiary decydujący jest moment uzyskania posiadania. Jeżeli w chwili uzyskania posiadania samoistnego osoba była w dobrej wierze to nabywa nieruchomość w krótszym okresie czasu. Zła wiara następcza, która ujawni się po tym czasie, nie ma wpływu na wydłużeniu terminu zasiedzenia (por. postanowienie SN z dnia 25

czerwca 2003 r., III CZP 35/03, Prok. i Pr. 2004, nr 2, s. 32; postanowienie SN z dnia 1 grudnia 2010 r., I CSK 35/10, Lex nr 786550).

Sąd Najwyższy uznał, że nie jest w dobrej wierze posiadacz samoistny, który nabył posiadanie nieruchomości na podstawie umowy mającej na celu przeniesienie własności, zawartej bez zachowania formy aktu notarialnego; osoba taka bowiem zdaje sobie sprawę z tego, że nie nabywa prawa własności (por. m.in. uchwała SN z dnia 6 grudnia 1991 r., III CZP 108/91, OSNCP 1992, nr 4, poz. 48; glosy aprobowane: J. G., PiP 1992, z. 5 s. 116; M. W., PS 1993, nr 6, s. 82).

Należy również nadmienić, iż nabyć przez zasiedzenie można tylko prawa rzeczowe i to jedynie niektóre (prawo własności, zarówno nieruchomości, jak i rzeczy ruchomych, niektóre służebności gruntowe, użytkowanie wieczyste).

W literaturze i w orzecznictwie już od lat pięćdziesiątych XX wieku rozważana była możliwość nabycia przez zasiedzenie własności udziału w nieruchomości. Przeważał wówczas pogląd co do dopuszczalności takiego zasiedzenia (np. uchwała SN z 20 stycznia 1956 r. III CO 38/55 - OSN z 1956 r., poz. 88, postanowienie SN z 18 marca 1959 r., 4 CR 316/59 - OSPiKA z 1960 r., poz. 11, J. H., J. I., Dwugłós w sprawie zasiedzenia udziału we współwłasności, NP 1956, nr 9) i pogląd ten nie jest kwestionowany również obecnie (np. postanowienie SN z dnia 14 października 1999 r., I CKN 154/98, Lex nr 50683, postanowienie SN z dnia 20 października 1997 r. II CKN 408/97, OSN 1998, nr 4, poz. 61, a ostatnio w postanowieniu SN z dnia 29 czerwca 2010 r. III CSK 300/09, Lex nr 852670).

Skoro, zatem co do zasady nie można wykluczyć zasiedzenia przez współwłaściciela nieruchomości udziału we własności innego współwłaściciela, to w niniejszej sprawie kwestią kluczową było zbadanie charakteru posiadania przez wnioskodawców udziałów pozostałych współwłaścicieli w przedmiotowej nieruchomości.

Jak wynika z materiału dowodowego wnioskodawca P. K., oraz jego poprzednicy prawni, od początku mieli pełną świadomość, że nieruchomości będące przedmiotem niniejszego postępowania stanowią współwłasność z tytułu spadkobrania po ich przodku A. W. (1).

Wobec tego jego uprawnienie do posiadania tej nieruchomości wynikało wprost z treści 206 k.c., w myśl którego, każdy ze współwłaścicieli jest uprawniony do współposiadania rzeczy wspólnej oraz do korzystania z niej w takim zakresie, jaki daje się pogodzić ze współposiadaniem i korzystaniem z rzeczy przez pozostałych współwłaścicieli.

Uprawnienie to jest konsekwencją przyjętej w art. 195 k.c. koncepcji prawa własności jako przysługującego niepodzielnie kilku osobom. Prawo to cechuje jedność przedmiotu własności, wielość podmiotów i niepodzielność samego prawa. Przy czym niepodzielność prawa wyraża się w tym, że każdy ze współwłaścicieli ma prawo do całej rzeczy.

Tym samym to, że współwłaściciel nieruchomości posiada fizycznie całą rzecz wspólną nie przesądza o tym, że jest on posiadaczem samoistnym rzeczy w zakresie udziałów pozostałych współwłaścicieli.

Fizyczne władztwo nad rzeczą może bowiem wynikać z faktu bycia współwłaścicielem rzeczy i uprawnienia jakie daje art. 206 k.c., a może też wynikać z zamiaru zasiedzenia udziałów pozostałych współwłaścicieli i być posiadaniem samoistnym cudzego udziału we własności rzeczy prowadzącym do zasiedzenia.

Oczywistym jest, że odpowiednie rozróżnienie może być dokonane tylko na podstawie ujawnienia zamiaru na zewnątrz, w taki sposób by jasne było, że współwłaściciel zmierza do zasiedzenia całej rzeczy kosztem pozostałych.

Sama natomiast świadomość posiadania samoistnego ponad realizację uprawnienia z art. 206 k.c. nie może być uznana za wystarczającą, a co za tym idzie - jest prawnie bezskuteczna.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego, utrwalony jest pogląd, że do nabycie przez zasiedzenie przez jednego lub niektórych współwłaścicieli w częściach ułamkowych, fizycznej części nieruchomości będącej przedmiotem współwłasności, wymagana jest taka zmiany charakteru władztwa polegająca na wyraźne zmanifestowanie woli władania cum animo rem sibi habendi, w sposób widoczny dla współwłaścicieli i dla otoczenia. Surowe wymaganie

wobec współwłaściciela zmieniającego zakres posiadania samoistnego uzasadnione jest bezpieczeństwem stosunków prawnych i ochroną własności, która narażona byłaby na uszczerbek, gdyby współwłaściciel uprawniony do współposiadania całości mógł łatwo doprowadzić do utraty praw pozostałych współwłaścicieli, powołując się na zmianę swojej woli, a więc elementu subiektywnego (por. postanowienia SN z dnia 25 marca 1999 r., III CKN 214/98, niepubl.; z dnia 17 października 2003 r., IV CK 115/02, niepubl.; z dnia 7 listopada 2003 r., I CK 235/03, niepubl.; z dnia 8 października 2008 r., V CSK 146/08, niepubl.; z dnia 7 stycznia 2009 r., II CSK 405/08, niepubl.; z dnia 1 kwietnia 2011 r., III CSK 184/10, niepubl.; z dnia 2 marca 2012 r., II CSK 249/11, niepubl.; z dnia 7 marca 2012 r., II CSK 495/12, niepubl.; z dnia 19 marca 2013 r., I CSK 735/12, LEX nr 1324269.; z dnia 15 maja 2013 r., III CSK 263/12, LEX nr 1353203; z dnia 26 czerwca 2013 r., II CSK 581/12, LEX nr 1383040).

W sprawie, w której wnioskodawca - będący jednym ze współwłaścicieli nieruchomości gruntowej - powołuje się na posiadanie całej nieruchomości i domaga się stwierdzenia zasiedzenia udziałów należących do pozostałych właścicieli, nie ma zastosowania domniemanie samoistności posiadania (art. 339 k.c.) (por. postanowienie SN z dnia 1 kwietnia 2011 roku; III CSK 184/10, LEX nr 863394).

Ciężar udowodnienia przez jednego ze współwłaścicieli, że zmienił zakres posiadania samoistnego, spoczywa na nim wraz z niekorzystnymi skutkami, jakie wiążą się z niewykazaniem w sprawie o zasiedzenie tego przymiotu (por. postanowienie SN z dnia 20 października 1997 r., II CKN 408/97, OSNC 1998/4 poz. 61).

Tym samym to wnioskodawcę obciążał ciężar udowodnienia, że przez cały okres niezbędny do stwierdzenia zasiedzenia posiadał on i jego poprzednicy prawni wolę władania nieruchomością jako jedyni właściciele z pominięciem pozostałych współwłaścicieli (H. W. (2) i jego spadkobierców).

W ocenie Sądu wnioskodawca nie sprostował jednakże temu obowiązkowi, a zgromadzone w sprawie materiały dowodowe świadczą o czymś zupełnie przeciwnym.

Wnioskodawca nie wskazał, na czym miałyby polegać rozszerzenie samoistnego posiadania ponad realizację uprawnienia wynikającego z art. 206 k.c. i uzewnętrznienie tej zmiany.

Sam fakt posiadania przez niego nawet, całej nieruchomości, jest niewystarczający do wykazania zmiany zakresu posiadania samoistnego, jako przesłanki zasiedzenia udziału w nieruchomości.

W szczególności zdaniem Sądu za taką zmianą charakteru posiadania nie przemawia sam fakt opłacania podatków od całości nieruchomości.

Wskazać należy za Sądem Najwyższym (postanowienie z dnia 16 września 2011 r., V CSK 642/10, LEX nr 1001334), że opłacanie podatków i innych danin związanych z nieruchomością, w sytuacji korzystania z niej, wydaje się naturalne i nie może być traktowane jako przejaw władztwa właścicielskiego.

Zatem skoro to P. K. i jego poprzednicy prawni korzystali z całej nieruchomości, to na nich wyłącznie spoczywał obowiązek uiszczania opłat i ponoszenia nakładów koniecznych.

Także samo niewykonywanie prawa posiadania przez innego współwłaściciela nie uprawnia do wniosku, że współwłaściciel posiadający przejął rzecz w samoistne posiadanie w zakresie jego uprawnień.

Inaczej mówiąc, jeżeli inny współwłaściciel nie wykonywał swojego współposiadania, nie oznacza to, że posiadacz całości wykonywał swoje prawo do przysługującej mu idealnej części nieruchomości, a w stosunku do pozostałej był posiadaczem samoistnym. Takiemu traktowaniu stosunku współwłasności sprzeciwia się wspomniany art. 206 k.c. Władztwa, jest to bowiem uprawnienie współwłaścicieli, a nie obowiązek (por. postanowienie SN z dnia 20 września 2012 roku; IV CSK 117/12 LEX nr 1230156).

Podkreślenia wymaga, że gdyby wnioskodawca i jego poprzednicy prawni czuli się wyłącznymi samoistnymi posiadaczami całości nieruchomości, to nie prowadzili by rozmów z J. B. oraz jej matką i bratem odnośnie „przepisania

ziemi”, lub jej sprzedaży. Wręcz przeciwnie prowadząc takie rozmowy utwierdzali współwłaściciele nieruchomości w tym, że uznają ich prawo własności nieruchomości, a ich posiadanie całej nieruchomości nie ma charakteru samoistnego prowadzącego do zasiedzeniach ich udziałów.

Zatem jak wynika z poczynionych w sprawie ustaleń podejmowane przez wnioskodawcę działania stanowiły jedynie realizację uprawnień wynikających z przysługującego mu udziału we współwłasności tych nieruchomości, a jego posiadanie należy kwalifikować jako posiadanie współwłaścicieli określone w art. 206 k.c.

Nic też nie wskazuje, aby wnioskodawca mógł w jakikolwiek sposób skorzystać z dobrodziejstwa art. 176 k.c.

Przepis ten pozwala obecnemu posiadaczowi nieruchomości doliczyć do czasu swego posiadania czas posiadania poprzednika o tyle tylko, o ile przeniesienie posiadania nastąpiło podczas biegu zasiedzenia. Z ustaleń poczynionych w sprawie wynika, iż również rodzice wnioskodawcy nie władali spornymi działkami, jako jedyni ich właściciele z pominięciem pozostałych współwłaścicieli. Były bowiem prowadzone rozmowy w celu polubownego „wyprostowania sprawy własności”, ale po śmierci M. K. i H. W. (2) „to się zagmatwało”.

Reasumując wskazać trzeba, że wobec niewykazania przez wnioskodawcę faktu, że był posiadaczem samoistnym całości nieruchomości, w tym także udziałów pozostałych współwłaścicieli, a to ze względu na brak po jego stronie woli władania tymi konkretnymi nieruchomościami z pominięciem uprawnień pozostałych współwłaścicieli, należało stwierdzić, w sprawie nie zaistniały przesłanki zasiedzenia spornych nieruchomości, co czyni wniosek bezzasadnym.

W zakresie poniesionych przez wnioskodawcę i uczestników postępowania kosztów postępowania Sąd orzekł zgodnie z ogólną regułą wynikającą z art. 520 § 1 k.p.c.

W niniejszej sprawie nie ujawniły się żadne okoliczności przemawiające za odstępniem od powyższej zasady. W szczególności uczestnicy postępowania bądź przyłączyli się do wniosku, bądź nie zajęli stanowiska w sprawie.

SSR Jarosław Janeczek